

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

63. årgang

16. marts 2020

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2020/C 87/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2020/C 87/02	Sag C-569/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Potenza (Italien) den 26. juli 2019 — OM mod Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca m.fl.	2
2020/C 87/03	Sag C-829/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hamburg (Tyskland) den 13. november 2019 — XY mod KLM Cityhopper BV	2
2020/C 87/04	Sag C-836/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Gera (Tyskland) den 18. november 2019 — Toropet Ltd. mod Landkreis Greiz	3
2020/C 87/05	Sag C-854/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Köln (Tyskland) den 22. november 2019 — Vodafone GmbH mod Bundesrepublik Deutschland	3
2020/C 87/06	Sag C-869/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Supremo (Spanien) den 28. november 2019 — L mod Banco de Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria, S.A.U.	5

2020/C 87/07	Sag C-873/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Schleswig-Holsteinischen Verwaltungsgericht (Tyskland) den 29. november 2019 — Deutsche Umwelthilfe eV mod Forbundsrepublikken Tyskland	5
2020/C 87/08	Sag C-880/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Düsseldorf (Tyskland) den 3. december 2019 — VZ m.fl. mod Eurowings GmbH	6
2020/C 87/09	Sag C-882/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Provincial de Barcelona (Spanien) den 3. december 2019 — Sumal, S.L. mod Mercedes Benz Trucks España, S.L.	7
2020/C 87/10	Sag C-901/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Tyskland) den 10. december 2019 — CF og DN mod Forbundsrepublikken Tyskland	7
2020/C 87/11	Sag C-907/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 11. december 2019 — Q-GmbH mod Finanzamt Z	8
2020/C 87/12	Sag C-914/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 12. december 2019 — Ministero della Giustizia, ved ministeren p.t. mod GN	9
2020/C 87/13	Sag C-919/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Najvyšší súd Slovenskej republiky (Slovakiet) den 16. december 2019 — straffesag mod Generálna prokuratúra Slovenskej republiky .	9
2020/C 87/14	Sag C-931/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzgericht (Østrig) den 20. december 2019 — Titanium Ltd	10
2020/C 87/15	Sag C-933/19 P: Appel iværksat den 20. december 2019 af Autostrada Wielkopolska S.A. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 24. oktober 2019 i sag T-778/17, Autostrada Wielkopolska S.A. mod Kommissionen	11
2020/C 87/16	Sag C-934/19 P: Appel iværksat den 20. december 2019 af Algebris (UK) Ltd og Anchorage Capital Group LLC til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 10. oktober 2019 i sag T-2/19, Algebris (UK) og Anchorage Capital Group mod SRB	12
2020/C 87/17	Sag C-947/19 P: Appel iværksat den 23. december 2019 af Carmen Liaño Reig til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 24. oktober 2019 i sag T-557/17, Liaño Reig mod SRB . . .	13
2020/C 87/18	Sag C-6/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tallinna Ringkonnakohus (Estland) den 7. januar 2020 — Sotsiaalministeerium mod Innove SA	15
2020/C 87/19	Sag C-8/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Tyskland) den 9. januar 2020 — L.R. mod Forbundsrepublikken Tyskland	15
2020/C 87/20	Sag C-13/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af cour d'appel de Bruxelles (Belgien) den 14. januar 2020 — Top System SA mod État belge	16
2020/C 87/21	Sag C-22/20: Sag anlagt den 17. januar 2020 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Sverige . .	16
2020/C 87/22	Sag C-51/20: Sag anlagt den 29. januar 2020 — Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik	18
2020/C 87/23	Sag C-57/20: Sag anlagt den 4. februar 2020 — Europa-Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland	18

Retten

2020/C 87/24	Sag T-619/19 R: Kendelse afsagt af Rettens præsident den 12. december 2019 — KF mod SatCen (Afgørelse om indledning af en administrativ undersøgelse – begæring om udsættelse af en afgørelse – begæring om foreløbige forholdsregler – afvisning – ingen uopsættelighed)	20
2020/C 87/25	Sag T-873/19: Sag anlagt den 11. december 2019 — Multi-Service mod Kommissionen	20
2020/C 87/26	Sag T-881/19: Sag anlagt den 31. december 2019 — GABO:mi mod Kommissionen	21
2020/C 87/27	Sag T-4/20: Sag anlagt den 3. januar 2020 — Sieć Badawcza Łukasiewicz — Port Polski Ośrodek Rozwoju Technologii mod Kommissionen	22
2020/C 87/28	Sag T-7/20: Sag anlagt den 7. januar 2020 — Global Translation Solutions mod Parlamentet	23
2020/C 87/29	Sag T-31/20: Sag anlagt den 20. januar 2020 — West End Drinks mod EUIPO — Pernod Ricard (The King of SOHO)	24
2020/C 87/30	Sag T-43/20: Sag anlagt den 27. januar 2020 — AV og AW mod Parlamentet	25
2020/C 87/31	Sag T-48/20: Sag anlagt den 28. januar 2020 — Sahaj Marg Spirituality Foundation mod EUIPO (Heartfulness)	26
2020/C 87/32	Sag T-49/20: Sag anlagt den 29. januar 2020 — Rothenberger mod EUIPO — Paper Point (ROBOX)	26
2020/C 87/33	Sag T-51/20: Sag anlagt den 31. januar 2020 — Mélin mod Parlamentet	27
2020/C 87/34	Sag T-56/20: Sag anlagt den 3. februar 2020 — Bezos Family Foundation mod EUIPO — SNCF Mobilités (VROOM)	28
2020/C 87/35	Sag T-57/20: Sag anlagt den 3. februar 2020 — Group mod EUIPO — Iliev (GROUP Company TOURISM & TRAVEL)	29
2020/C 87/36	Sag T-61/20: Sag anlagt den 3. februar 2020 — Sonova mod EUIPO — Digitmarket (B-Direct)	30

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2020/C 87/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 77 af 9.3.2020

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 68 af 2.3.2020

EUT C 61 af 24.2.2020

EUT C 54 af 17.2.2020

EUT C 45 af 10.2.2020

EUT C 36 af 3.2.2020

EUT C 27 af 27.1.2020

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Potenza (Italien) den 26. juli 2019 —
OM mod Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca m.fl.**

(Sag C-569/19)

(2020/C 87/02)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Potenza

Parter i hovedsagen

Sagsøger: OM

Sagsøgte: Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca, Ministero dell'Economia e delle Finanze og Presidenza del Consiglio dei Ministri

Ved kendelse af 7. november 2019 har Domstolen (Niende Afdeling) afvist anmodningen om præjudiciel afgørelse, idet det er åbenbart, at den ikke kan antages til realitetsbehandling.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hamburg (Tyskland) den 13. november
2019 — XY mod KLM Cityhopper BV**

(Sag C-829/19)

(2020/C 87/03)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: XY

Sagsøgt: KLM Cityhopper BV

Sagen blev ved Domstolens kendelse af 17 januar 2020 slettet fra Domstolens register.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Gera (Tyskland) den 18. november 2019 — Toropet Ltd. mod Landkreis Greiz

(Sag C-836/19)

(2020/C 87/04)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Gera

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Toropet Ltd.

Sagsøgt: Landkreis Greiz

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 10, litra a), i forordning nr. 1069/2009 ⁽¹⁾ fortolkes således, at den oprindelige kategorisering som kategori 3-materiale går tabt, når materialet på grund af nedbrydning eller fordærv ikke længere er egnet til konsum?
- 2) Skal artikel 10, litra f), i forordning nr. 1069/2009 fortolkes således, at den oprindelige kategorisering som kategori 3-materiale for animalske produkter eller fødevarer indeholdende animalske produkter går tabt, når materialet på grund af senere nedbrydnings- eller fordærvelsesprocesser udgør en risiko for folke- og dyresundheden?
- 3) Skal bestemmelsen i artikel 9, litra d), i forordning nr. 1069/2009 fortolkes indskrænkende således, at materiale, der er opblandet med fremmedlegemer såsom savspåner kun skal kategoriseres som kategori 2-materiale, hvis det drejer sig om materiale, som skal forarbejdes, og som er bestemt til fodringsformål?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1069/2009 af 21.10.2009 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter og afledte produkter, som ikke er bestemt til konsum, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1774/ (EUT 2009, L 300, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Köln (Tyskland) den 22. november 2019 — Vodafone GmbH mod Bundesrepublik Deutschland

(Sag C-854/19)

(2020/C 87/05)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Köln

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Vodafone GmbH

Sagsøgt: Bundesrepublik Deutschland

Præjudicielle spørgsmål

- 1) a) Skal begrebet »reguleret dataroamingtjeneste« som omhandlet i artikel 6a, sammenholdt med artikel 2, stk. 2, litra m), i forordning (EU) nr. 531/2012⁽¹⁾ i et tilfælde, hvor en mobilkommunikationstarif, som kunderne kan benytte i udlandet, og som inkluderer forbrug af en bestemt mængde data pr. måned til den mobile datatrafik, hvor transmissionshastigheden reduceres, når denne mængde er forbrugt, kan udvides med en gratis tarifoption, hvorved der på hjemmemarkedet kan benyttes visse tjenester fra partnervirksomheder til telekommunikationsvirksomheden, uden at de mængder data, der forbruges ved benyttelse af disse tjenester, modregnes i den i mobilkommunikationstariffen inkluderede mængde data pr. måned, hvorimod den pågældende mængde data i udlandet modregnes i den i mobilkommunikationstariffen inkluderede mængde data pr. måned, fortolkes således, at mobilkommunikationstariffen og tarifoptionen skal bedømmes under ét som en ensartet reguleret dataroamingtjeneste med den konsekvens, at det er ulovligt, når det kun på hjemmemarkedet undlades at modregne den mængde data, der er forbrugt ved benyttelse af tjenesterne fra partnervirksomheder, i den inkluderede mængde data pr. måned?

- b) Såfremt spørgsmål 1 a) skal besvares bekræftende: Skal artikel 6a i forordning (EU) nr. 531/2012 i en situation som den foreliggende fortolkes således, at modregningen af den mængde data, der er forbrugt ved benyttelse af tjenesterne fra partnervirksomheder, i den inkluderede mængde data pr. måned i udlandet skal kvalificeres som opkrævning af en yderligere afgift?

- c) Såfremt spørgsmål 1 a) og 1 b) skal besvares bekræftende: Gælder dette også, såfremt der i en situation som den foreliggende opkræves en afgift for tarifoptionen?

- 2) a) Såfremt spørgsmål 1 a) skal besvares bekræftende: Skal artikel 6b, stk. 1, første afsnit, i forordning (EU) nr. 531/2012 i en situation som den foreliggende fortolkes således, at der også for så vidt angår tarifoptionen som sådan kan opstilles en politik om rimeligt forbrug (»Fair Use Policy«) i forbindelse med brug af regulerede detailroamingtjenester?

- b) Såfremt spørgsmål 1 a) skal besvares bekræftende og spørgsmål 2 a) skal besvares benægtende: Skal artikel 6b, stk. 1, første afsnit, i forordning (EU) nr. 531/2012 i en situation som den foreliggende fortolkes således, at der kan opstilles en fælles politik om rimeligt forbrug (»Fair Use Policy«) i forbindelse med brug af regulerede detailroamingtjenester for både mobilkommunikationstariffen og tarifoptionen med den konsekvens, at den samlede indenlandske detailpris ved mobilkommunikationstariffen eller summen af de samlede indenlandske detailpriser ved mobilkommunikationstariffen og tarifoptionen skal lægges til grund ved udmålingen af de mængder data, der skal stilles til rådighed inden for rammerne af en fælles »Fair Use Policy«?

- c) Såfremt spørgsmål 1 a) skal besvares bekræftende og spørgsmål 2 a) samt 2 b) skal besvares benægtende: Kan artikel 6b, stk. 1, første afsnit, i forordning (EU) nr. 531/2012, sammenholdt med artikel 4, stk. 2, første afsnit, i gennemførelsesforordningen (EU) 2016/2286⁽²⁾ i en situation som den foreliggende anvendes analogt således, at der kan opstilles en politik om rimeligt forbrug (»Fair Use Policy«) for tarifoptionen som sådan?

- 3) a) Såfremt spørgsmål 2 a) eller 2 c) skal besvares bekræftende: Skal begrebet »åben datapakke« som omhandlet i artikel 6b, stk. 1, første afsnit, i forordning (EU) nr. 531/2012, sammenholdt med artikel 4, stk. 2, første afsnit, og artikel 2, stk. 2, litra c), i gennemførelsesforordning (EU) nr. 2016/2286 fortolkes således, at en tarifoption, der opkræves afgift for, som sådan skal kvalificeres som en »åben datapakke«?

- b) Såfremt spørgsmål 3 a) skal besvares bekræftende: Gælder dette også i en situation som den foreliggende, såfremt der ikke opkræves nogen afgift for tarifoptionen?

- 4) Såfremt spørgsmål 2 a) eller 2 c) skal besvares bekræftende, og spørgsmål 3 a) eller 3 b) skal besvares benægtende: Skal artikel 6b, stk. 1, første afsnit, i forordning (EU) nr. 531/2012, sammenholdt med artikel 4, stk. 2, første afsnit, i gennemførelsesforordning (EU) nr. 2016/2286 i en situation som den foreliggende fortolkes således, at den samlede indenlandske detailpris ved mobilkommunikationstariffen også skal anvendes til udmåling af den mængde data, der skal stilles til rådighed for roamingkunden inden for rammerne af en »Fair Use Policy«, der er opstillet isoleret for tarifoptionen som sådan?

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 531/2012 af 13.6.2012 om roaming på offentlige mobilkommunikationsnet i Unionen (EUT 2012, L 172, s. 10)
- (²) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/2286 af 15.12.2016 om fastsættelse af detaljerede regler for anvendelsen af politikker om rimeligt forbrug og for metoden til vurdering af, om afskaffelsen af detailroamingtillæg er bæredygtig, og for anmodninger, som indgives af en roamingudbyder med henblik på en sådan vurdering (EUT 2016, L 344, s. 46)

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Supremo (Spanien) den 28. november 2019 — L mod Banco de Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria, S.A.U.

(Sag C-869/19)

(2020/C 87/06)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Supremo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: L

Sagsøgt: Banco de Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria, S.A.U.

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13/EØF (¹) til hinder for anvendelsen af det processuelle princip om forhandlingsgrundsætningen, om kongruens og om forbud mod *reformatio in pejus*, som forhindrer den ret, der behandler appellsagen anlagt af banken til prøvelse af en afgørelse, som tidsmæssigt begrænsede tilbagebetalingen af de beløb, der var blevet betalt med urette af forbrugeren på grundlag af en »gulvklausul«, der er blevet erklæret ugyldig, i at tilkende forbrugeren fuld tilbagebetaling af sådanne beløb og derved forværre appellants stilling, fordi den nævnte begrænsning ikke er blevet appelleret af forbrugeren?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Schleswig-Holsteinischen Verwaltungsgericht (Tyskland) den 29. november 2019 — Deutsche Umwelthilfe eV mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-873/19)

(2020/C 87/07)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Schleswig-Holsteinischen Verwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Deutsche Umwelthilfe eV

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Adciteret: Volkswagen AG

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 9, stk. 3, i den i Århus den 25. juni 1998 undertegnede og ved Rådets afgørelse 2005/370/EF⁽¹⁾ af 17. februar 2005 godkendte konvention, indgået på Det Europæiske Fællesskabs vegne, om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at miljøorganisationer i princippet skal have mulighed for at indbringe en afgørelse for retten, hvormed der godkendes produktion af dieselmotorer med manipulationsanordninger — muligvis i strid med artikel 5, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20. juni 2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer⁽²⁾?
- 2) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende:
 - a) Skal artikel 5, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20. juni 2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer fortolkes således, at kriteriet for spørgsmålet om nødvendigheden af en manipulationsanordning for at beskytte motoren mod beskadigelse eller havari og for at sikre køretøjets driftssikkerhed, i princippet er det aktuelle tekniske niveau forstået som det teknisk mulige på tidspunktet for tildeling af EF-typegodkendelse?
 - b) Skal der ud over det tekniske niveau tages hensyn til yderligere omstændigheder, der kan medføre, at en manipulationsanordning er lovlig, selv om denne, hvis den udelukkende bedømmes efter det aktuelle tekniske niveau, ikke ville være »nødvendig« som omhandlet i artikel 5, stk. 2, andet punktum, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20. juni 2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer?

⁽¹⁾ Rådets afgørelse 2005/370/EF af 17.2.2005 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet (EUT 2005, L 124, s. 1).

⁽²⁾ EUT 2007, L 171, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Düsseldorf (Tyskland) den 3. december 2019 — VZ m.fl. mod Eurowings GmbH

(Sag C-880/19)

(2020/C 87/08)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Düsseldorf

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: VZ m.fl.

Sagsøgt: Eurowings GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 5, stk. 1, litra c), nr. iii, i forordning (EF) nr. 261/2004⁽¹⁾ fortolkes således, at den heri omhandlede omlægning af rejsen, der gør det muligt for passageren at afrejse højst en time før det planlagte afgangstidspunkt, skal finde sted fra det samme afgangssted som den reserverede flyforbindelse, eller kan en afgang fra en anden lufthavn også komme i betragtning?

- 2) Såfremt en afgang fra en anden lufthavn også kan komme i betragtning, er det da alene afgørende, at afgangen finder sted højst en time før det planlagte afgangstidspunkt, uanset hvor lang passagerens rejse til lufthavnen er, eller skal den tidsmæssige forskydning også beregnes under hensyntagen til passagerens rejse til lufthavnen?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT 2004, L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Provincial de Barcelona (Spanien) den 3. december 2019 — Sumal, S.L. mod Mercedes Benz Trucks España, S.L.

(Sag C-882/19)

(2020/C 87/09)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Audiencia Provincial de Barcelona

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Sumal, S.L.

Sagsøgt: Mercedes Benz Trucks España, S.L.

Præjudicielle spørgsmål

- A) Begrunder doktrinen om en samlet økonomisk enhed, der udspringer af praksis fra Den Europæiske Unions Domstol, en udvidelse af moderselskabets ansvar til datterselskabet, eller er en sådan doktrin kun anvendelig til at udvide datterselskabernes ansvar til at omfatte moderselskabet?
- B) Skal en udvidelse af begrebet samlet økonomisk enhed inden for området for koncerninterne forbindelser udelukkende ske på grundlag af kontrolfaktorer, eller kan den også baseres på andre kriterier, herunder det forhold, at datterselskabet var i stand til at drage fordel af de ulovlige handlinger?
- C) Såfremt det antages, at der er mulighed for at udvide moderselskabets ansvar til datterselskabet, hvilke forudsætninger skal da være opfyldt for at gøre det muligt?
- D) Hvis de ovenstående spørgsmål besvares bekræftende, således at en udvidelse af moderselskabets ansvar for sine handlinger til at omfatte datterselskaber accepteres, ville en national standard som i konkurrencelovens artikel 71, stk. 2, som udelukkende giver mulighed for at udvide datterselskabets ansvar til moderselskabet, være forenelig med denne fællesskabsretlige doktrin, og ville det forudsætte, at moderselskabet har en kontrollerende stilling i forhold til datterselskabet?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Tyskland) den 10. december 2019 — CF og DN mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-901/19)

(2020/C 87/10)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: CF og DN

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 15, litra c), og artikel 2, litra f), i direktiv 2011/95/EU ⁽¹⁾ til hinder for en fortolkning og anvendelse af en bestemmelse i national ret, hvorefter en alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med væbnet konflikt (i den forstand, at en civilperson alene som følge af sin tilstedeværelse i det berørte område vil løbe en reel risiko for at være udsat for en sådan trussel) i de tilfælde, hvor truslen ikke er specifikt rettet mod denne person på grund af specielle omstændigheder ved den pågældendes situation, kun kan foreligge, såfremt der allerede er konstateret et minimum af civile ofre (døde og sårede)?
- 2) Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: Skal vurderingen af, om der vil indtræde en trussel i denne forstand, foretages på grundlag af en helhedsbetragtning af alle sagens omstændigheder? I benægtende fald: Hvilke andre EU-retlige krav stilles der til denne vurdering?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13.12.2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 11. december 2019 — Q-GmbH mod Finanzamt Z

(Sag C-907/19)

(2020/C 87/11)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger og revisionsappellant: Q-GmbH

Sagsøgt og revisionsindstævnt: Finanzamt Z

Præjudicielt spørgsmål

Foreligger der en ydelse i forbindelse med forsikrings- og genforsikringstransaktioner udført af forsikringsmæglere og -formidlere som omhandlet i artikel 135, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem ⁽¹⁾, der leveres med afgiftsfritagelse, når en afgiftspligtig person, der udøver virksomhed som formidler for et forsikringsselskab, derudover også stiller det formidlede forsikringsprodukt til rådighed for det pågældende forsikringsselskab?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 347, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 12. december 2019 — Ministero della Giustizia, ved ministeren p.t. mod GN

(Sag C-914/19)

(2020/C 87/12)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Appellant: Ministero della Giustizia, ved ministeren p.t.

Indstævnt: GN

Andre parter i sagen: HM, JL og JJ

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 10 TEUF og artikel 6 i Rådets direktiv 2000/78/EF⁽¹⁾ af 27. november 2000, som fastsætter et forbud mod forskelsbehandling på grund af alder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, til hinder for, at en medlemsstat kan fastsætte en maksimal aldersgrænse for adgang til notarerhvervet?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2000/78/EF af 27.11.2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT 2000, L 303, s. 16).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Najvyšší súd Slovenskej republiky (Slovakiet) den 16. december 2019 — straffesag mod Generálna prokuratúra Slovenskej republiky

(Sag C-919/19)

(2020/C 87/13)

Processprog: slovensk

Den forelæggende ret

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Tiltalt i straffesagen

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal rammeafgørelsens artikel 4, stk. 1, litra a)⁽¹⁾, fortolkes således, at de heri indeholdte kriterier kun er opfyldt, såfremt den domfældte har familiemæssige, sociale, arbejdsmæssige eller andre bånd i den medlemsstat, hvor vedkommende er statsborger, i betragtning af hvilke det med god grund kan antages, at fuldbyrdelse af straffen i den pågældende medlemsstat kan lette vedkommendes sociale rehabilitering, og således at den omhandlede EU-bestemmelse er til hinder for en bestemmelse i national lovgivning såsom § 4, stk. 1, litra a), i lov nr. 549/2011 (i den udgave, som var i kraft indtil den 31.12.2019), som i disse tilfælde tillader at anerkende og fuldbyrde en dom udelukkende på grundlag af det kun formelt registrerede sædvanlige opholdssted i fuldbyrdelsesstaten uden at tage højde for, hvorvidt den domfældte har konkret tilknytning til denne stat, som kan lette vedkommendes sociale rehabilitering?

- 2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, skal rammeafgørelsens artikel 4, stk. 2, da fortolkes således, at den kompetente myndighed i udstedelsesstaten også i det i rammeafgørelsens artikel 4, stk. 1, litra a), omhandlede tilfælde har pligt til inden fremsendelse af dommen og attesten at forsikre sig om, at fuldbyrdelse af sanktionen i fuldbyrdelsesstaten vil tjene formålet om at lette den domfældtes sociale rehabilitering, og i denne sammenhæng også til at afgive de oplysninger, der er blevet opnået i attestens del d), punkt 4, og særligt hvis den domfældte i den i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 3, omhandlede forstand hævder at have konkrete familiemæssige, sociale eller arbejdsmæssige bånd i udstedelsesstaten?
- 3) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, skal rammeafgørelsens artikel 9, stk. 1, litra b), da fortolkes således, at der foreligger grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse af en dom også i det i rammeafgørelsens artikel 4, stk. 1, litra a), omhandlede tilfælde såfremt der ikke — på trods af høringen ifølge bestemmelsens stk. 3 og de eventuelle meddelte supplerende oplysninger — er godtgjort dokumenterede familiemæssige, sociale, arbejdsmæssige eller andre bånd, i betragtning af hvilke det med god grund kan antages, at fuldbyrdelse af straffen i fuldbyrdelsesstaten kan lette vedkommendes sociale rehabilitering?

(¹) Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27.11.2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union (EUT 2008, L 327, s. 27), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzgericht (Østrig) den 20. december 2019 — Titanium Ltd

(Sag C-931/19)

(2020/C 87/14)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzgericht

Parter i hovedsagen

Appellant: Titanium Ltd

Sagsøgt myndighed: Finanzamt Wien 1/23

Præjudicielt spørgsmål (¹)

Skal begrebet »fast forretningssted« forstås således, at der altid skal foreligge menneskelige og tekniske ressourcer, og at ydelsesleverandørens eget personale derfor altid skal forefindes på forretningsstedet, eller kan en fast ejendom i det konkrete tilfælde, hvor afgiftspligtig udlejning af en i indlandet beliggende ejendom fremstår som en passiv toleranceydelse, også uden menneskelige ressourcer anses for et »fast forretningssted«?

(¹) Om fortolkning af Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1) som ændret ved direktiv 2008/8/EF (EUT 2008, L 44, s. 11) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 af 15.3.2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112/EF (EUT 2011, L 77, s. 1).

Appel iværksat den 20. december 2019 af Autostrada Wielkopolska S.A. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 24. oktober 2019 i sag T-778/17, Autostrada Wielkopolska S.A. mod Kommissionen

(Sag C-933/19 P)

(2020/C 87/15)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Autostrada Wielkopolska S.A. (ved Rechtsanwalt O. Geiss og dikigoros T. Siakka)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Republikken Polen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Kommissionens afgørelse (EU) 2018/556 af 25. august 2017 om statsstøtte SA.35356 (2013/C) (ex 2013/NN, ex 2012/N) gennemført af Polen til fordel for Autostrada Wielkopolska S.A. annulleres, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten.
- Under alle omstændigheder tilpligtes Kommissionen at betale appellants omkostninger i appelsagen og i sagen for Retten i sag T-778/17.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for søgsmålet fremsat følgende fire anbringender:

Første anbringende: Retten begik en åbenbar retlig fejl, da den forkastede søgsmålets første anbringende, fordi den efter med rette at have fastslået, at Kommissionen burde have givet appellanten mulighed for at fremsætte bemærkninger igen under den administrative procedure (denne konstatering er ikke anfægtet i denne appelsag), anvendte et urigtigt retligt kriterium (ved at kræve, at der godtgøres en eventuel påvirkning af afgørelsen), fordrejede indholdet af den omtvistede afgørelse og undlod at give en tilstrækkelig begrundelse, da den fastslog, at det (ukorrekte) kriterium ikke var opfyldt.

Andet anbringende: Rettens åbenbare retlige fejl omfatter undladelse af at bedømme Kommissionens anvendelse af princippet om den markedsøkonomiske investor på grundlag af det korrekte retlige kriterium, hvilket er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, overskridelse af sin prøvelsesret ved at sætte sin begrundelse i stedet for den omtvistede afgørelses begrundelse, omvendelse af bevisbyrden, utilstrækkelig begrundelse, urigtig gengivelse af beviserne, manglende overholdelse af bevisreglerne (for så vidt angår Rettens egne konstateringer og dens forpligtelse til at bedømme Kommissionens vurdering på baggrund af den gældende retlige standard) og tilsidesættelse af det grundlæggende princip om EU-retten forrang. Fejlene vedrører mere konkret konstateringen af, at Kommissionen ikke var forpligtet til at tage hensyn til og vurdere skiftet i inflations- og vekselkursrisikoen, Rettens henvisning til loven af 28. juli 2005 som en begrænsning af princippet om den markedsøkonomiske investor, konstateringen af, at Kommissionen ikke var forpligtet til at tage hensyn til og vurdere risikoen for ophævelse og søgsmål samt fejl i forbindelse med Rettens vurdering af det tredje forhold i 152. betragning til den omtvistede afgørelse.

Tredje anbringende: Ved at forkaste det andet anbringendes andet led begik Retten en åbenbar retlig fejl, da den foretog en urigtig anvendelse af det gældende kriterium, uberettiget satte sin egen begrundelse i stedet for Kommissionens begrundelse, vendte bevisbyrden om, gav en utilstrækkelig begrundelse og undlod at overholde bevisreglerne.

Fjerde anbringende: Ved at forkaste det femte anbringendes første led begik Retten en retlig fejl, da den foretog en åbenbart urigtig gengivelse af den klare betydning af beviserne og gav en utilstrækkelig begrundelse.

Appel iværksat den 20. december 2019 af Algebris (UK) Ltd og Anchorage Capital Group LLC til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 10. oktober 2019 i sag T-2/19, Algebris (UK) og Anchorage Capital Group mod SRB

(Sag C-934/19 P)

(2020/C 87/16)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Algebris (UK) Ltd og Anchorage Capital Group LLC (ved avocat T. Soames, advocaat N. Chesaites, solicitor R. East og barrister D. Mackersie)

Den anden part i appelsagen: Den Fælles Afviklingsinstans (SRB)

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Punkt 1 i den appellerede kendelses konklusion ophæves.
- Punkt 2 i den appellerede kendelses konklusion ophæves, og SRB tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale de omkostninger, der er afholdt af appellanterne i forbindelse med både sagen i første instans og denne appel.
- Det fastslås, at appellanterne har kompetence til at anlægge et annulationssøgsmål til prøvelse af den anfægtede afgørelse ved Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med det første anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten ved at fastslå, at appellanterne ikke er umiddelbart berørt, begik en retlig fejl ved at fejlfortolke artikel 20, stk. 11, første afsnit, i forordning (EU) nr. 806/2014⁽¹⁾ (forordningen om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR)), samt har tilsidesat appellanternes ejendomsret.

Retten fortolkning foranledigede den til fejlagtigt at fastslå, at under omstændigheder som de foreliggende: (1) har eksproprierede parter såsom appellanterne kun søgsmålsinteresse med henblik på at anfægte undladelsen af at foretage en efterfølgende endelig værdiansættelse, hvorunder de kan opnå kompensation i henhold til artikel 20, stk. 11, i forordningen om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR), (2) er der kun ret til kompensation i henhold til artikel 20, stk. 11, andet afsnit, litra b), hvor den anvendte afviklingsordning gør brug af enten bail-in-værktøjet i henhold til artikel 27 i forordningen om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR), broinstituttet i henhold til artikel 25 i forordningen om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR) eller værktøjet til adskillelse af aktiver i henhold til artikel 26 i forordningen om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR), (3) kreditorer (og aktionærer) derfor ikke har søgsmålskompetence. Som følge heraf gives SRB — under omstændigheder som de foreliggende, hvor det er vanskeligt at forestille sig andre parter end de eksproprierede aktionærer og kreditorer, som ville have søgsmålsinteresse med henblik på at anfægte SRB's undladelse af at foretage en efterfølgende endelig værdiansættelse — mulighed for at basere sig på alvorligt fejlbehæftede og upålidelige midlertidige værdiansættelser. Appellanterne er umiddelbart berørt af afgørelsen om ikke at foretage en endelig værdiansættelse, idet der er stor sandsynlighed for, at en efterfølgende endelig værdiansættelse 1 og 2 ville bekræfte, at banken er blevet forkert værdiansat, og ville kræve, at SRB måtte skulle overveje at kompensere appellanterne ved at nedskrive kreditorernes fordringer og/eller ved en forhøjelse af den af Santander betalte kompensation i henhold til artikel 20, stk. 12, i forordningen om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR). Såfremt SRB udøvede sin skønsbeføjelse til ikke at kompensere, ville denne afgørelse også kunne anfægtes og være genstand for et erstatningsøgsmål.

Retten fortolkning af artikel 20, stk. 11, tilsidesætter også ejendomsretten, som er sikret ved artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet en efterfølgende endelig værdiansættelse er nødvendig for at sikre, (1) at eksproprieringen af appellanternes AT1- og T2-obligationer foretages på de betingelser, der er fastsat ved lov, og (2) at der betales en rimelig kompensation, dvs. ved at fastsætte bankens værdi på grundlag af en efterfølgende endelig værdiansættelse.

2. Med det andet anbringende har appellerne gjort gældende, at Retten under alle omstændigheder begik en retlig fejl, da den fastslog, at appellerne ikke ville være berettiget til kompensation i henhold til artikel 20, stk. 12, i forordningen om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR), og derved fejlforklode denne bestemmelse og tilsidesatte princippet om forbud mod forskelsbehandling.

Appellerne har gjort gældende, at når det drejer sig om en bankafvikling skal artikel 20, stk. 12, litra a), omfatte forhold, hvorunder relevante kapitalinstrumenter (dvs. AT1- og T2-obligationer) nedskrives med 100 % (som i den foreliggende sag), uanset om de nedskrives i henhold til artikel 22, stk. 1, i forordningen om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR) eller i henhold til bail-in-værktøjet af to grunde. For det første er denne fremgangsmåde i overensstemmelse med den omstændighed, at en 100 %-bail-in og en 100 %-nedskrivning/konvertering af AT1- og T2-obligationer reelt og i alt væsentligt er det samme (med samme økonomiske virkninger), idet de begge nedskriver den gæld, som en bank skylder sine kreditorer, eller konverterer den til egenkapital. For det andet ville det være diskriminerende og urimeligt, såfremt kreditorer/aktionærer, hvis gældsinstrumenter nedskrives og konverteres i henhold til artikel 22, stk. 1, i forordningen om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR) ikke kunne opnå kompensation, mens dem, der omfattes af en bail-in i henhold til artikel 27 i forordningen om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR), kan opnå kompensation, til trods for, (1) at den juridiske mekanisme for og den praktiske virkning af en nedskrivning og konvertering i henhold til artikel 21 i forordningen om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR) og en bail-in i henhold til artikel 27 i forordningen om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR) er den samme, og (2) at begge foranstaltninger havde grundlag i samme midlertidige værdiansættelse.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) Nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

**Appel iværksat den 23. december 2019 af Carmen Liaño Reig til prøvelse af kendelse afsagt af Retten
(Ottende Afdeling) den 24. oktober 2019 i sag T-557/17, Liaño Reig mod SRB**

(Sag C-947/19 P)

(2020/C 87/17)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Carmen Liaño Reig (ved abogado F. López Antón)

Den anden part i appelsagen: Den Fælles Afviklingsinstans

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- (i) Appellen tages til følge og kendelse afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 24. oktober 2019 i sag T-557/17 (Carmen Liaño Reig mod Den Fælles Afviklingsinstans) ophæves, for så vidt som Retten i punkt 1 henholdsvis punkt 3 i kendelsens konklusion afviser sagsøgerens søgsmål for Retten og tilpligter sagsøgeren at betale SRB's sagsomkostninger.
- (ii) I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol træffer Domstolen selv endelig afgørelse i den tvist, som var genstand for sagsøgerens søgsmål for Retten — idet alle de påstande, som sagsøgeren anførte i stævningen for Retten, tages til følge — hvis Domstolen finder, at sagen er moden til påkendelse, og i modsat fald hjemviser Domstolen sagen til Retten, idet afgørelsen om sagsomkostninger udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

A. Hvad angår den grund til at afvise søgsmålet, der er baseret på Rettens antagelse om, at den af sagsøgeren ønskede delvise annullation af afviklingsafgørelsen ikke kan udskilles fra de øvrige elementer i afviklingsafgørelsens konklusion, uden at afviklingsafgørelsens materielle indhold berøres

1. Den retlige bemærkning, der anføres i den appellerede kendelses præmis 40, savner begrundelse.
2. Det i den appellerede kendelses præmis 40 anførte er fejlagtigt og uden grundlag, idet der ikke tages hensyn til dataene vedrørende den beløbsmæssige størrelse af de supplerende kapitalinstrumenter, som er omhandlet i afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, litra d), og som blev konverteret til aktier i Banco Popular.
3. Den appellerede kendelse tager ikke hensyn til Domstolens praksis, i henhold til hvilken ændringen af retsaktens materielle indhold skal bedømmes ud fra et objektivi kriterium.
4. Den appellerede kendelses præmis 30 og 35 savner en begrundelse for, at det, som hævded, var nødvendigt at konvertere alle de supplerende kapitalinstrumenter som en nødvendig forudsætning for at gennemføre det afviklingsinstrument, som består i et salg af virksomheden.
5. Den appellerede kendelse er behæftet med en retlig fejl, idet Retten baserer sig på Banco Santanders købstilbud, som ikke er en del af sagsakterne.
6. Retten begår en retlig fejl ved ikke i den appellerede kendelses præmis 31 og 32 at tage hensyn til sagsøgerens argumenter vedrørende den effektive virkning af værdiansættelse 2 og ved ikke at bedømme de sagsakter, som dokumenterer sagsøgerens argumenter.
7. Den appellerede kendelses præmis 42 indeholder en retlig fejl, da der mangler en begrundelse.
8. Den appellerede kendelse tager ikke stilling til det af sagsøgeren anførte vedrørende anvendelsen af artikel 21, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014 om overholdelse af betingelsen om, at elementerne skal kunne udskilles, og derfor er begrundelsen i kendelsens præmis 42 forkert.

B) Hvad angår den grund til at afvise søgsmålet, som vedrører den omstændighed, at Retten i den appellerede kendelse finder, at den af sagsøgeren ønskede delvise annullation af afviklingsafgørelsen er i strid med princippet om ligebehandling af kreditorer, der tilhører samme kategori

9. Den appellerede kendelses præmis 48 og 51 indeholder en fejlvurdering af sagsøgerens argumenter.
10. Retten begår en retlig fejl i den appellerede kendelses præmis 45 og 46 ved med urette at anvende det generelle afviklingsprincip i artikel 15, stk. 1, litra f), i forordning nr. 806/2014 på BPEF-værdikuponer.
11. Retten begår en retlig fejl i den appellerede kendelses præmis 44-46 og præmis 51 ved med urette at anvende ligebehandlingsprincippet for så vidt angår BPEF-værdikuponer og ved at give en forkert begrundelse.

C) Hvad angår afvisningen af påstanden om annullation af værdiansættelse 1 og 2

12. Retten begrundes (den appellerede kendelses præmis 55) udelukkende afvisningen af påstanden om annullation af værdiansættelse 1 og 2 med det forhold, at den af sagsøgeren nedlagte påstand om delvis annullation af afviklingsafgørelsen må afvises.

D) Hvad angår afvisningen af påstanden om annullation

13. Retten begrundes (den appellerede kendelses præmis 66) udelukkende afvisningen af sagsøgerens påstand om godtgørelse med det forhold, at påstanden om annullation af konverteringen af BPEF-værdikuponer til Banco Popular-aktier må afvises.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tallinna Ringkonnakohus (Estland) den 7. januar 2020 — Sotsiaalministeerium mod Innove SA

(Sag C-6/20)

(2020/C 87/18)

Processprog: estisk

Den forelæggende ret

Tallinna Ringkonnakohus

Parter i hovedsagen

Appellant: Sotsiaalministeerium

Appelindstævnt: Innove SA

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 2 og 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter⁽¹⁾ fortolkes således, at de er til hinder for nationale bestemmelser — som § 41, stk. 3, i Riigihangete seadus (lov om offentlige indkøb, herefter »RHS«) — hvorefter den ordregivende myndighed, når der ved lov er fastlagt specifikke krav for de aktiviteter, der skal udføres på grundlag af en offentlig kontrakt, skal oplyse i udbudsmaterialet, hvilke registreringer eller autorisationer der er nødvendige for tilbudsgiverens kvalifikation, med henblik på kontrollen af, om de særlige lovbestemte krav er opfyldt i udbudsbekendtgørelsen, skal forlange forelæggelse af dokumentation for autorisationen eller registreringen og afvise tilbudsgiveren som ikke kvalificeret, hvis den pågældende ikke har den relevante autorisation eller registrering?
2. Skal artikel 2 og 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter fortolkes således, at de er til hinder for, at den ordregivende myndighed i forbindelse med en kontrakt om indkøb af fødevarerhjælp, som overstiger den internationale grænseværdi, fastlægger et udvælgelses-kriterium for tilbudsgiverne, hvorefter alle tilbudsgivere uanset deres tidligere aktivitetssted allerede ved afgivelsen af tilbuddene skal råde over en autorisation eller registrering i det land, hvor fødevarerhjælpen ydes, selv om tilbudsgiveren ikke tidligere har været aktiv i den pågældende medlemsstat?
3. Såfremt det ovenstående spørgsmål besvares bekræftende:
 - a) Skal artikel 2 og 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter anses for bestemmelser, som er så klare, at princippet om den berettigede forventning ikke kan gøres gældende heroverfor?
 - b) Skal artikel 2 og 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter fortolkes således, at en situation, hvor den ordregivende myndighed i forbindelse med et offentligt udbud vedrørende fødevarerhjælp i overensstemmelse med fødevarerloven forlanger af tilbudsgiverne, at de allerede på tidspunktet for afgivelsen af tilbuddet råder over en autorisation, kan anses for en åbenbar tilsidesættelse af de gældende bestemmelser, forsømmelighed eller misbrug, som er til hinder for, at princippet om den berettigede forventning kan gøres gældende?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31.3.2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EUT 2004, L 134, s. 114).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht
(Tyskland) den 9. januar 2020 — L.R. mod Forbundsrepublikken Tyskland**

(Sag C-8/20)

(2020/C 87/19)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: L.R.

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Præjudicielt spørgsmål

Er en national bestemmelse, hvorefter en ansøgning om international beskyttelse kan afvises som en fornyet ansøgning, der ikke kan antages til realitetsbehandling, forenelig med artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32/EU ⁽¹⁾, når den første asylsag, hvor der blev givet afslag, ikke blev gennemført i en EU-medlemsstat, men i Norge?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26.6.2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af cour d'appel de Bruxelles (Belgien) den 14. januar 2020 — Top System SA mod État belge

(Sag C-13/20)

(2020/C 87/20)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour d'appel de Bruxelles

Parter i hovedsagen

Appellant: Top System SA

Indstævnt: État belge

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 91/250/EØF af 14. maj 1991 om retlig beskyttelse af edb-programmer ⁽¹⁾ fortolkes således, at den, der retmæssigt har erhvervet et edb-program, kan dekompile hele dette program eller en del af det, når denne dekompile er nødvendig for, at den pågældende kan korrigere fejl ved programmets funktion, herunder når korrektionen består i at deaktivere en funktion, der forhindrer det pågældende program i at fungere korrekt?
- 2) Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, skal betingelserne i direktivets artikel 6 eller andre betingelser da desuden være opfyldt?

⁽¹⁾ EFT 1991, L 122, s. 42.

Sag anlagt den 17. januar 2020 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Sverige

(Sag C-22/20)

(2020/C 87/21)

Processprog: svensk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved E. Manhaeve, C. Hermes, E. Ljung Rasmussen og K. Simonsson, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Sverige

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Sverige har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 3, TEU, idet det ikke har meddelt Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige, for at denne kan bedømme rigtigheden af det anførte om, at byområderne Habo og Töreboda opfylder kravene i Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand ⁽¹⁾.
- Det fastslås, at Kongeriget Sverige har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 4, sammenholdt med artikel 10 og 15, i direktiv 91/271/EØF, idet det ikke har sikret, at spildevand fra byområderne Lycksele, Malå, Mockfjärd, Pajala, Robertsfors og Tännadalen før udledningen underkastes sekundær rensning eller en tilsvarende rensning i overensstemmelse med direktivets krav.
- Det fastslås, at Kongeriget Sverige har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 5, sammenholdt med artikel 10 og 15, i direktiv 91/271/EØF, idet det ikke har sikret, at spildevand fra byområderne Borås, Skoghall, Habo og Töreboda før udledningen renses mere vidtgående end beskrevet i direktivets artikel 4 i overensstemmelse med samme direktivs krav.
- Kongeriget Sverige tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Medlemsstaterne er i henhold til med artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 91/271/EØF forpligtede til at sikre, at byspildevand, når det gælder byområder af en vis størrelse, før udledningen underkastes sekundær rensning eller en tilsvarende rensning.
- Medlemsstaterne er endvidere i henhold til direktivets artikel 5 forpligtede til at sørge for, at byspildevand fra byområder af en vis størrelse renses mere vidtgående end beskrevet i artikel 4, før det udledes til følsomme områder.
- I artikel 4, stk. 3, sammenholdt med litra B, nr. 2), og tabel 1 i bilag I til direktivet — og i artikel 5, stk. 3, sammenholdt med litra B, nr. 3), og tabel 2 i bilag I til direktivet, såfremt spildevandet stammer fra byområder med over 10 000 personækvivalenter — anføres de krav, som gælder for udledning af rensset spildevand (nedenfor benævnt udledningskravene). Disse krav fastsætter, for så vidt som det er relevant for nærværende sag, grænseværdier for biokemisk iltforbrug (BOD), kemisk iltforbrug (COD) og kvælstof.
- I artikel 15, sammenholdt med litra D i bilag I til direktivet, anføres de krav, som stilles til kontrollen og evalueringen af overholdelsen af udledningskravene. Disse krav angiver antallet af prøver, der skal tages pr. år, og prøvetagningsintervallet (nedenfor benævnt kontrolkravene).
- I direktivets artikel 10 angives de krav, der gælder for at projektering, opførelse, drift og vedligeholdelse af rensningsanlæg, som opføres for at opfylde udledningskravene.
- Kommissionen er efter en bedømmelse af de oplysninger, som Sverige har fremlagt, af den opfattelse, at Sverige ikke opfylder kravene i direktivets artikel 4, sammenholdt med artikel 10 og 15, med hensyn til seks byområder, fordi udledningskravene og/eller kontrolkravene ikke er opfyldt.
- Kommissionen er endvidere efter en bedømmelse af de oplysninger, som Sverige har fremlagt, af den opfattelse, at Sverige ikke opfylder kravene i direktivets artikel 5, sammenholdt med artikel 10 og 15, med hensyn til yderligere fire byområder, fordi udledningskravene ikke er opfyldt.
- Sverige har for så vidt angår to af byområderne anført, at udledningskravene for kvælstof er opfyldt på grund af den naturlige retention. Sverige har imidlertid ikke meddelt Kommissionen de oplysninger, som er nødvendige for, at denne kan bedømme rigtigheden af det af Sverige anførte om omfanget af den naturlige retention og opfyldelsen af direktivets krav med hensyn til kvælstofelimineringen på dette grundlag. Kommissionen er af den opfattelse, at Sverige derved har tilsidesat princippet om loyalt samarbejde i artikel 4, stk. 3, TEU.

⁽¹⁾ EFT 1991, L 135, s. 40.

Sag anlagt den 29. januar 2020 — Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik

(Sag C-51/20)

(2020/C 87/22)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved A. Bouchagiari og B. Stromsky, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Helleniske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik, har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Domstolens dom af 9. november 2017 i sag C-481/16, Kommissionen mod Grækenland, EU:C:2017:845, og artikel 260, stk. 1, TEUF, idet den ikke har truffet alle de foranstaltninger, som er nødvendige for at opfylde denne dom.
- Den Helleniske Republik tilpligtes at betale en tvangsbøde til Kommissionen på 26 697,89 EUR for hver dags forsinkelse med opfyldelsen af Domstolens dom af 9. november 2017 i sag C-481/16 for perioden fra den dag, dommen i nærværende sag afsiges, indtil den fuldstændige opfyldelse af dommen af 9. november 2017.
- Den Helleniske Republik tilpligtes at betale Kommissionen et fast beløb, hvis størrelse fremgår af en multiplikation af et dagligt beløb på 3 709,23 EUR med det antal dage, der er gået fra afsigelsen af dommen den 9. november 2017 indtil afsigelsen af dommen i nærværende sag.
- Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til Europa-Kommissionens afgørelse af 27. marts 2014 i sag SA.34572, skulle Den Helleniske Republik inden for fire måneder have tilbagesøgt den uforenelige støtte, der var blevet tildelt selskabet Larco, og i tilstrækkeligt omfang have underrettet Kommissionen om vedtagelsen af de nødvendige foranstaltninger i denne forbindelse. Den pågældende støtte bestod i statsgarantier til Larco for 2008, 2010 og 2011 og i en offentlig deltagelse i selskabets kapitalforøgelse i 2009.

Den 2. september 2016 anlagde Kommissionen sag ved Domstolen med påstand om overtrædelse af artikel 108, stk. 2, TEUF (sag C-481/16). Domstolen fastslog den 9. november 2017, at Den Helleniske Republik havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Kommissionens afgørelses artikel 3-5 samt til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, idet den ikke inden for den fastsatte frist havde truffet alle de foranstaltninger, som var nødvendige for at opfylde denne afgørelse, og ikke havde underrettet Kommissionen om de foranstaltninger, der var blevet truffet i henhold til denne afgørelse.

Den Helleniske Republik har, idet den ikke har truffet alle de foranstaltninger, som er nødvendige for at opfylde Domstolens dom af 9. november 2017, tilsidesat sine forpligtelser i henhold til samme afgørelse og til artikel 260 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Sag anlagt den 4. februar 2020 — Europa-Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-57/20)

(2020/C 87/23)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved R. Pethke og J. Jokubauskaitė, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 296, stk. 1, og artikel 299 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem ⁽¹⁾, idet den som hovedregel har anvendt standardsatsordningen på alle landbrugere, uanset om anvendelsen af den normale omsætningsafgiftslovgivning eller særordningen for små virksomheder ville give dem vanskeligheder, subsidiært at den har anvendt en standardgodtgørelsesafgiftssats, der medfører en strukturel overkompensation af den betalte indgående afgift.
- Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Første anbringende — tilsidesættelse af artikel 296, stk. 1, i direktiv 2006/112/EF

Med det første anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat artikel 296, stk. 1, i direktiv 2006/112, idet den har anvendt standardsatsordningen på alle landbrugere, uanset om anvendelsen af den normale merværdiafgiftslovgivning eller særordningen for små virksomheder ville medføre visse vanskeligheder for landbrugerne.

Artikel 296 i direktiv 2006/112 kræver en hensigtsmæssig udvælgelse af de landbrugere, der kan nyde godt af standardsatsordningen. Begunstigede landbrugere skal således være i vanskeligheder for at være kvalificeret til anvendelsen af den normale merværdiafgiftslovgivning eller særordningen i kapitel 1. Forbundsrepublikken Tyskland har undladt at foretage et sådan kvalificeret valg af begunstigede landbrugere.

Med det andet anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat artikel 299 i direktiv 2006/112, idet den af denne fastlagte standardgodtgørelsesafgiftssats medførte en strukturel overkompensation af den indgående afgift, som standardsatslandbrugere faktisk betalte.

I beregningen bliver de ydelser på landbrugsområdet, som leveres af erhvervsforetagender, der udfører lønarbejde, på den ene side trukket fra den samlede landbrugssektors omsætning, mens hele landbrugssektorens indgående afgift på den anden side kun nedsættes med den indgående moms fra de regelbeskattede landbrugere, men ikke med den indgående moms fra erhvervsforetagender, der udfører lønarbejde. Deraf følger en strukturel overkompensation, idet standardsatslandbrugernes indgående afgift tilbagebetales med en standardsats.

⁽¹⁾ EUT 2006, L 347, s. 1.

RET TEN

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 12. december 2019 — KF mod SatCen

(Sag T-619/19 R)

(Afgørelse om indledning af en administrativ undersøgelse – begæring om udsættelse af en afgørelse – begæring om foreløbige forholdsregler – afvisning – ingen uopsættelighed)

(2020/C 87/24)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: KF (ved advokat A. Kunst og barrister N. Macaulay)

Sagsøgt: EU-Satellitcentret (SatCen) (ved A. Guillerme, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 278 TEUF og artikel 279 TEUF med påstand om udsættelse af gennemførelsen af afgørelsen fra direktøren for EU-Satellitcentret af 3. juli 2019 om at indlede en administrativ undersøgelse af KF.

Konklusion

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
- 2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Sag anlagt den 11. december 2019 — Multi-Service mod Kommissionen

(Sag T-873/19)

(2020/C 87/25)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Multi-Service S.A. (Kwidzyn, Polen) (ved advokat P. Jankowski)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse ARES (2019) 6103796 af 3. oktober 2019 om status for registreringen i registret i henhold til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/661, registreringsnummer 9920, annulleres, og virksomheden registreres igen i registret.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- Der gives tilladelse til, at skrivelserne af 23. oktober 2019 kan fremlægges som bevis.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført et enkelt anbringende.

Sagsøgeren gør gældende, at sagsøgte har tilsidesat artikel 17 i forordning nr. 517/2014, sammenholdt med artikel 6 i gennemførelsesforordning 2019/661, idet denne på ulovlig måde har slettet registrering af den sagsøgende virksomhed i registret for hydrofluorcarboner (HFC'er).

Sag anlagt den 31. december 2019 — GABO:mi mod Kommissionen**(Sag T-881/19)**

(2020/C 87/26)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: GABO:mi Gesellschaft für Ablauforganisation:milliarium mbH & Co. KG (München, Tyskland) (ved advokat C. Mayer)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale 1 680 681,82 EUR med tillæg af renter på 76 552,60 EUR til sagsøgeren.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om, at støtteberettigede omkostninger skal refunderes af Kommissionen

- Sagsøgeren har udført sine tjenesteydelser i henhold til RP6- og RP7-tilskudsaftaler. Mellem den 1. august 2015 og den 30. april 2016 arbejdede sagsøgeren i 37 forskningsprojekter i alt. Fra den 1. maj 2016 til den 30. juni 2016 udførte sagsøgeren sine tjenesteydelser i 38 forskningsprojekter i alt. Alle omkostninger, som blev afholdt i disse tidsrum, opfylder kriterierne for støtteberettigelse i de tilskudsftaler, som parterne har indgået (artikel II.14.1). Disse omkostninger er endnu ikke blevet refunderet af Kommissionen. Kommissionen har i henhold til tilskudsftalerne pligt til at refundere disse omkostninger.

2. Andet anbringende om, at modregningerne i perioden fra august 2015 til april 2016 er uden virkning

- Modregningerne i perioden fra august 2015 til april 2016 er uden virkning i henhold til tysk insolvensret. Med hensyn til et delbeløb på 274 248,27 EUR følger det af § 95, stk. 1, tredje punktum, i den tyske lov om insolvens (herefter »InsO«), at modregningerne i sagsøgerens krav er uden virkning. For så vidt som modregningerne vedrører det resterende beløb på 1 144 394,33 EUR, følger det af dom af 25. september 2018, *GABO:mi Gesellschaft für Ablauforganisation:milliarium mbH & Co. KG mod Kommissionen* (T-10/16, EU:T:2018:600), at modregning anses for at være uden virkning i henhold til InsO's § 96, stk. 1, nr. 3), sammenholdt med § 133, stk. 1 (tidligere udgave).

3. Tredje anbringende om, at modregningerne under den foreløbige insolvensbehandling (maj til juni 2016) er uden virkning
 - Kommissionens modregninger i perioden fra maj til juni 2016 er uden virkning i henhold til InsO's § 96, stk. 1, nr. 3), sammenholdt med § 130, stk. 1, nr. 2). InsO's § 96, stk. 1, nr. 3), foreskriver insolvensrelateret virkningsløshed af sådanne modregningskrav, som er blevet rejst før indledningen af insolvensbehandlingen eller derefter, når retten til modregning er opnået på utilbørlig vis.

**Sag anlagt den 3. januar 2020 — Sieć Badawcza Łukasiewicz — Port Polski Ośrodek Rozwoju
Technologii mod Kommissionen**

(Sag T-4/20)

(2020/C 87/27)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Sieć Badawcza Łukasiewicz — Port Polski Ośrodek Rozwoju Technologii (Wrocław, Polen) (ved advokat Ł. Stepkowski)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- det fastslås, at Kommissionens kontraktmæssige krav, som fremgår af skrivelsen af 13. november 2019 (ref. Ares (2019) 6993009), dateret den 12. november 2019, og af seks debetnotaer, udstedt af Kommissionen og ledsaget en følgeskrivelse, med det samlede beløb 180 893,90 EUR, der består af et beløb på 164 449 EUR som hovedstol og et beløb på 16 444,90 EUR som konventionalbod, ikke eksisterer og som følge heraf:
- fastslås det, at personaleudgifterne, som er genstand for søgsmålet, er støtteberettigede omkostninger, der skal betales af Kommissionen, og
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 180 893,90 EUR med tillæg af lovbestemte morarenter i henhold til belgisk ret på 8 % om året fra og med den 24. december 2019, indtil hovedstolen er betalt, og
- subsidiært nedlægges i det omfang, at Kommissionens skrivelse af 13. november 2019 (ref. Ares (2019)6993009) udgør en anfægtelig retsakt, påstand om annullation af den afgørelse, som er indeholdt i denne skrivelse.
- Europa-Kommissionen tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagsømkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført følgende anbringender.

1. Første anbringende om misligholdelse af kontrakten og om tilsidesættelse af artikel II.14, stk. 1, litra a) og b), sammenholdt med artikel II.6, stk. 6, artikel II.22, stk. 6, og artikel II.24, stk. 1, i bilag II til tilkudsftalerne nr. 248577-C2POWER, 257626-ACROPOLIS og 215669-EUWB.
2. Andet anbringende om, at anvendelig lovgivning er tilsidesat, dvs. belgisk lovgivning: tilsidesættelse af artikel 1134, 1135 og 1315 i den belgiske civile lovbog.
3. Tredje anbringende om, at anvendelig lovgivning er tilsidesat, dvs. polsk lovgivning: tilsidesættelse af artikel 11, stk. 3, artikel 18, stk. 2, og artikel 140 i den polske arbejdsmarkedslov.

4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen skylder lovbestemte renter på grundlag af det grundlæggende EU-retlige princip om morarenter og belgisk lovgivning.
5. Femte anbringende om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse den berettigede forventning, idet Kommissionen har givet præcise og ubetingede forsikringer, der ikke blev overholdt.
6. Sjette anbringende, der omhandler omkostninger, og hvorved det gøres gældende, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne som den part, der har tabt sagen.
7. Første subsidiære anbringende om tilsidesættelse af retten til forsvar for så vidt som Kommissionen ikke fremlagde beviser og ikke hørte sagsøgeren.
8. Andet subsidiære anbringende om et åbenbart urigtigt skøn for så vidt som Kommissionen begik fejl i forbindelse med de faktiske omstændigheder og ikke fremlagde tilstrækkelige beviser.
9. Tredje subsidiære anbringende om en tilsidesættelse af begrundelsespligten for så vidt som Kommissionen ikke fremførte nogen begrundelse og nægtede at redegøre for sit synspunkt.
10. Fjerde subsidiære anbringende om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet Kommissionen har givet præcise og ubetingede forsikringer, der ikke blev overholdt.
11. Femte subsidiære anbringende der omhandler omkostninger, og hvorved det gøres gældende, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne som den part, der har tabt sagen.

Sag anlagt den 7. januar 2020 — Global Translation Solutions mod Parlamentet

(Sag T-7/20)

(2020/C 87/28)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Global Translation Solutions ltd. (Valletta, Malta) (ved advokat C. Mifsud-Bonnici)

Sagsøgt: Europa Parlamentet

Sagsøgerens påstande

- Sagsøgtes afgørelse af 28. oktober 2019 om afvisning af sagsøgerens bud på delkontrakt 15 i forbindelse med offentlig udbudsprocedure TRA/EU19/2019 ⁽¹⁾ annulleres.
- Subsidiært annulleres sagsøgtes afgørelse af 5. december 2019 om tildeling af delkontrakt 15 i forbindelse med offentlig udbudsprocedure TRA/EU19/2019 til kun en enkelt økonomisk operatør.
- Europa Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at sagsøgtes afgørelse af 28. oktober 2019 om afvisning af sagsøgerens bud på delkontrakt 15 i forbindelse med offentlig udbudsprocedure TRA/EU19/2019 var retsstridig, idet den var støttet på en fejlagtig fastlæggelse af de faktiske omstændigheder, nemlig at filformatet »doc« ikke opfylder vilkårene i udbudsdokumenterne på grundlag af, at:
 - Udbudsdokumenterne ikke blev udfærdiget tilstrækkeligt præcist og utvetydigt, og/eller,

- filformatet »doc« funktionelt svarer til filformatet »docx«.
2. Med det andet anbringende gøres gældende, at sagsøgtes afgørelse af 28. oktober 2019 om afvisning af sagsøgerens bud på delkontrakt 15 i forbindelse med offentlig udbudsprocedure TRA/EU19/2019 var retsstridig på grundlag af, at
- Sagsøgtes adfærd var i strid med bl.a. artikel 106, stk. 3, i Kommissionens gennemførelsesforordning ⁽²⁾ og i strid med generelle principper i EU-retten, herunder udbudsregler og bl.a. proportionalitetsprincippet
- Sagsøgtes adfærd var i strid med bl.a. artikel 96, stk. 2, i finansforordningen ⁽³⁾ og generelle principper i EU-retten, herunder princippet om god forvaltningsskik og bl.a. pligten til at udvise omhu.
3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at sagsøgtes afgørelse af 5. december 2019 om tildeling af delkontrakt 15 i forbindelse med offentlig udbudsprocedure TRA/EU19/2019 til kun en enkelt økonomisk operatør er retsstridig, idet den er i strid med generelle principper i EU-retten, udbudsregler og i strid med udbudsprocedurens betingelser.

⁽¹⁾ EUT 2019/S 54-123613.

⁽²⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1268/2012 af 29.10.2012 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget (EUT 2012, L 362, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25.10.2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT 2012, L 298, s. 1).

Sag anlagt den 20. januar 2020 — West End Drinks mod EUIPO — Pernod Ricard (The King of SOHO)

(Sag T-31/20)

(2020/C 87/29)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: West End Drinks Ltd (London, Det Forenede Kongerige) (ved solicitor C. Hawkes og barrister C. Hall)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Pernod Ricard SA (Paris, Frankrig)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: West End Drinks Ltd

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket The King of SOHO i farverne gylden, mørkegul, lysegul og creme — registreringsansøgning nr. 11 539 103

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 16. oktober 2010 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 1543/2018-1)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

- Indsigelsesafdelingens afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 42, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 27. januar 2020 — AV og AW mod Parlamentet

(Sag T-43/20)

(2020/C 87/30)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøgere: AV og AW (ved advokaterne L. Levi og S. Rodrigues)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgernes påstande

- Søgsmålet fremmes til realitetsbehandling og sagsøgerne gives medhold.
- Annullation af de anfægtede afgørelser og sagsøgte oplyses, om fornødent, om sin pligt til at drage alle konsekvenserne heraf i forhold til sagsøgerne, i medfør af artikel 266 TEUF, bl.a. hvad angår løn og forfremmelse.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet til prøvelse af afgørelserne af 21. juni 2019, hvorved Parlamentet pålagde sagsøgerne en disciplinær sanktion om henholdsvis degradering på fire lønklasser og på to lønklasser, har disse anført fem anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af retten til at blive hørt med den begrundelse, at sagsøgerne ikke blev afhørt af den kompetente myndighed.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af retten til forsvar og af princippet om god forvaltning.
3. Tredje anbringende om, at de akter, der gik forud for de anfægtede afgørelser, er ulovlige. Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at undersøgelsesrapporten fra Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og udtalelsen fra disciplinærrådet er ulovlige.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af artikel 4 og af artikel 16 i bilag IX til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) og af principperne for medlemsstaternes tildeling af kompetence og processuel selvstændighed. Sagsøgerne har gjort gældende, at disciplinærrådet og ansættelsesmyndigheden var forpligtede til at efterprøve gyldigheden, henset til portugisisk ret, af advokatens mandat under retsmødet den 20. februar 2018. Sagsøgerne har tilføjet, at disciplinærrådet og ansættelsesmyndigheden under alle omstændigheder, da de blev underrettet om mandatets ugyldighed, burde have draget de konsekvenser, der gjaldt for den disciplinære forfølgning, bl. a. hvad angår sagsøgernes manglende anerkendelse af de faktiske forhold, som blev foreholdt dem, og af OLAF's og undersøgernes konklusioner.

5. Femte anbringende om tilsidesættelse af artikel 10 i bilaget til vedtægten, for så vidt som sanktionerne ikke står i forhold til alvorligheden af de begåede fejl.

Sag anlagt den 28. januar 2020 — Sahaj Marg Spirituality Foundation mod EUIPO (Heartfulness)

(Sag T-48/20)

(2020/C 87/31)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Sahaj Marg Spirituality Foundation (Manapakkam, Indien) (ved advokat E. Manresa Medina)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, af figurmærket Heartfulness — registreringsansøgning nr. 1 433 232

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 26. november 2019 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1266/2019-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 29. januar 2020 — Rothenberger mod EUIPO — Paper Point (ROBOX)

(Sag T-49/20)

(2020/C 87/32)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Rothenberger AG (Kelkheim, Tyskland) (ved advokaterne V. von Bomhard og J. Fuhrmann)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Paper Point Snc di Daria Fabbroni e Simone Borghini (Arezzo, Italien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Rothenberger AG

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket ROBOX — registreringsansøgning nr. 16 462 971

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 31. oktober 2019 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 210/2019-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og den anden part i sagen for appelkammeret, såfremt sidstnævnte intervenserer i sagen, tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 31. januar 2020 — Mélin mod Parlamentet

(Sag T-51/20)

(2020/C 87/33)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Joëlle Mélin (Aubagne, Frankrig) (ved advokat F. Wagner)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

- Ulovlighedsindsigelsen fremmes til realitetsbehandling og det fastslås, at artikel 33, stk. 1 og 2, og artikel 68, stk. 1 og 2, i gennemførelsesbestemmelserne til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer er ulovlige.
- Følgelig fastslås, at afgørelsen af 17. december 2019 fra generalsekretæren mangler retsgrundlag og denne annulleres.
- Subsidiært fastslås, at generalsekretæren har tilsidesat artikel 68, stk. 2, i gennemførelsesbestemmelserne til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer og afgørelsen af 17. december 2019 annulleres.

Principal:

- Det fastslås, at Joëlle Mélin har godtgjort, at hans assistent har udført arbejde, jf. artikel 33, stk. 1 og 2, i gennemførelsesbestemmelserne til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer og retspraksis fra Den Europæiske Unions Domstol.

Følgelig:

- Annulleres afgørelsen fra Europa-Parlamentets generalsekretær af 17. december 2019, meddelt ved skrivelse nr. D202484 af 18. december 2019, truffet i medfør af artikel 68 i Europa-Parlamentets præsidiiums afgørelse 2009/C 159/01 af 19. maj og 9. juli 2008 om »gennemførelsesbestemmelser til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer« som ændret, hvori der fastslås en fordring på sagsøgeren på 130 339,35 EUR i medfør af fejlagtigt udbetalte beløb i forbindelse med parlamentarisk assistance og hvori inddrivelsen af beløbet begrundes.

- Annulleres debetnota nr. 2019-2081, hvori sagsøgeren underrettes om, at der er konstateret en fordring på ham ifølge afgørelsen fra generalsekretæren af 17. december 2019, om *inddrivelse af de fejlagtigt udbetalte beløb for parlamentarisk assistance*, og om *anvendelse af artikel 68 i gennemførelsesbestemmelserne til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer og af artikel 98–101 i finansforordningen*.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende om en ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 33 og artikel 68 i gennemførelsesbestemmelserne til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer (herefter »gennemførelsesbestemmelserne«), vedtaget ved Europa-Parlamentets præsidiiums afgørelse af 19. maj og 9. juli 2008, idet bestemmelserne tilsidesætter retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, bl.a. som følge af deres manglende klarhed og præcision. Sagsøgeren har gjort gældende, at de anfægtede bestemmelser manglende præcision medfører, at retsreglen i gennemførelsesbestemmelserne udvikles i retspraksis. Detaljerne vedrørende beviset for en parlamentarisk assistents arbejde blev imidlertid først udledt af retspraksis i Montel-sagen i 2017, idet retspraksis fra Gorostiaga-sagen fra 2005 kun vedrørte et bevis for betalingsagentens udbetaling af lønninger. Siden 2008 har de anfægtede bestemmelser således været usikre og uklare. Sagsøgeren har tilføjet, at Europa-Parlamentet uanset risikoen for retlig usikkerhed ikke præcist og klart har reguleret kontrolproceduren vedrørende parlamentarisk assistance, ikke har formaliseret parlamentsmedlemmets forpligtelse til iværksættelse og opretholdelse heraf og heller ikke ordningen for acceptable, identificerbare og daterede beviser.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift og af retten til forsvar. Sagsøgeren har gjort gældende, at generalsekretæren ikke forud for sin nye afgørelse afholdt høringer eller indledte nogen procedurer, at han ikke anmodede sagsøgeren om nogen forklaring og at de sagsakter, som han gennemgår, ikke tager hensyn til de supplerende dokumenter indgivet af sagsøgeren til støtte for stævningen af 7. december 2018. Sagsøgeren er desuden af den opfattelse, at generalsekretæren ved ikke at overholde den procedure, der er fastsat i artikel 68, stk. 2, i gennemførelsesbestemmelserne, har frataget ham muligheden for at fremlægge disse supplerende dokumenter for generalsekretæren og således pålægger sagsøgeren en risiko for, at Retten vil afvise disse dokumenter som værende dokumenter, der ikke er forelagt generalsekretæren til bedømmelse straks ved indledningen af inddrivelsesproceduren.

Sag anlagt den 3. februar 2020 — Bezos Family Foundation mod EUIPO — SNCF Mobilités (VROOM)

(Sag T-56/20)

(2020/C 87/34)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Bezos Family Foundation (Seattle, Washington, De Forenede Stater) (ved advokaterne A. Klett og M. Schaffner)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: SNCF Mobilités, offentlig industri- og erhvervsvirksomhed (Saint-Denis, Frankrig)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Bezos Family Foundation

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket VROOM — registreringsansøgning nr. 17 569 997

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 20. november 2019 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 1288/2019-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Indsigelse nr. B 3 051 050 forkastes.
- Registrering af EU-varemærkeansøgning »VROOM« nr. 17 569 997 tillades.
- EUIPO tilpligtes at betale omkostningerne forbundet med sagens behandling for Retten og for EUIPO (appellkammeret og indsigelsesafdelingen), herunder de af sagsøgeren i den forbindelse afholdte nødvendige omkostninger.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 3. februar 2020 — Group mod EUIPO — Iliev (GROUP Company TOURISM & TRAVEL)

(Sag T-57/20)

(2020/C 87/35)

Stævningen er affattet på bulgarsk

Parter

Sagsøger: Group EOOD (Sofia, Bulgarien) (ved advokaterne D. Dragiev og A. Andreev)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appellkammeret: Kosta Iliev (Sofia, Bulgarien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Kosta Iliev

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket »GROUP Company TOURISM & TRAVEL« i farverne lilla, grå, sort, violet, orange, rød og gul — registreringsansøgning nr. 10 640 449

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 8. november 2019 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 2059/2018-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 3. februar 2020 — Sonova mod EUIPO — Digitmarket (B-Direct)**(Sag T-61/20)**

(2020/C 87/36)

*Stævningen er affattet på tysk***Parter**

Sagsøger: Sonova AG (Stäfa, Schweiz) (ved advokat A. Sabellek)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Digitmarket — Sistemas de Informação SA (Maia, Portugal)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Sonova AG

Det omtvistede varemærke: International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, af ordmærket B-Direct — International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, nr. 1 342 390

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 28. november 2019 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 88/2019-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA